

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Sacramentis in genere, de Baptismo, de Confirmatione, de
Eucharistia, de Pœnitentia, de Extrema-Vnctione, de Ordine & de
Matrimonio

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. I. Referuntur sententiæ, & forma hujus Sacramenti?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77185](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77185)

iter esset vocatus, dummodo sit adhibitus etiam ad illud actum. A

Solvuntur objectiones.

Confirmatur ampliùs ex praxi Ecclesiæ: nam etiam nunc iis in locis ubi constitutio Tridentina est recepta, quando aliqui contrahunt in facie Ecclesiæ, cum occulto impedimento, eo sublato per dispensationem, non est opus, ut contrahant iterum, præsentem & loquentem Sacerdotes; sed sufficit ut clam contrahant inter se, vel affectum maritalem signo aliquo externo sibi mutuo significant, quemadmodum declaravit Pius V. esse Navarro in Manuali cap. 22. num. 70. tuncque Sacramentum & matrimonium incipit esse ratum, quod antea invalidum & nullum erat.

71 Denum suaderi potest conclusio hoc discursu: Christus hoc Sacramentum instituit, nihil aliud fecit, quam contractum matrimoniale, naturali ac civili iure validum, in Sacramentum gratiæ collativum evehere; & indeque eisdem voluit esse huius Sacramenti ministros ac contractus naturalis & civilis, qui est ejus fundamentum: Sed talis contractus ministri sunt ipsi contrahentes, qui per mutuum consensum se invicem obligant ad mutuum sui corporis traditionem: Ergo etiam ipsi conjuges sunt ministri Sacramenti matrimonii, non verò Sacerdos nuptialem benedictionem ipsis tribuens.

72 Ex dictis confutata manet singularis sententia Catharini, asserentis Deum esse huius Sacramenti ministrum, ut enim ex Florentino & Tridentino ostendimus, ipsi contrahentes sunt ministri matrimonii, tum in ratione contractus & officii naturæ, tum in ratione Sacramenti: unde primi matrimonii ministri fuerunt nostri Protoparentes, qui illud sibi in paradiso ministrarunt, cum vir dixit: Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea: Cui credendum est, æquivalentibus verbis Evam respondisse. Deus verò huius matrimonii fuit author & institutor, nam in ratione contractus & officii naturæ, ab exordio mundi illud instituit, & in lege Evangelica Christus ad dignitatem Sacramentali contractum elevavit, ei adjuvendum gratiam, quæ naturalem illum amorem perficeret, & indissolubilem unitatem confirmaret, conjugesque sanctificaret, ut ait Tridentinum sess. 24. In hoc ergo hallucinatur Catharinus, quod authorem & institutorem matrimonii, cum ejus ministro confundit.

73 Absurdum etiam est quod addit formam huius Sacramenti esse verba illa semel ab Adamo autoritate Dei prolata: Propter hoc relinquet homo patrem & matrem, & adhaerebit uxori suæ. Nam inter materiam & formam huius Sacramenti debet esse moralis conjunctio, quæ non est inter illa verba ab initio mundi prolata, & actus contrahentium, qui sunt materia hodierni conjugii. Nec fit est quod hæc verba sint scripta, & fuerint semel à Deo prolata, ut ait Catharinus: quemadmodum enim ut verba reliquorum Sacramentorum, cum præsentia materia concurrant ad Sacramentum conficiendum, non sufficit quod semel fuerint à Christo prolata, & scriptura mandata, sed debent toties à ministro proferri, quoties Sacramentum conficitur: ita ad Sacramentum matrimonii conficiendum, non fit est ejus forma semel fuerit à Deo prolata, & postea scripto mandata, sed debet toties à ministris proferri, quoties novum matrimonium Sacramentum conficitur.

74 Contra præcedentem conclusionem obijciuntur in primis aliqua Conciliorum & SS. Patrum testimonia, quibus significari videtur, Sacerdotem sponso benedicentem esse huius Sacramenti ministrum. In primis enim Concilium Colonienſe anno 1536. sub Paulo III. celebratum, parte 7. cap. 40. sic ait: Si quis hoc Sacramentum (matrimonii) sicut debet accepit, accedente Sacerdotali precatone, conficiat donum spiritus, quo vir diligit uxorem amore casto, sicut Christus dilexit Ecclesiam: mulier vicissim propter Christum amet, revereaturque virum suum ut dominum. Quibus verbis significatur, gratiam in hoc Sacramento conferri per Sacerdotis precatorem, seu benedictionem, subindeque Sacerdotem esse illius ministrum. Unde in Enchiridio cap. penultimo dicitur, Sacerdotes legitimos esse huius Sacramenti ministros. Similiter Synodus Cameracenſis anno 1567. celebrata cap. 1. de matrimonio, vocat Parochos huius Sacramenti ministros. Item Rituale Romanum jussu Pauli V. editum, dicit ejus administrationem ad Parochos pertinere.

Confirmatur: Evaristus proximus Apostolis, quintus à Petro Pontifex Epist. 1. ad Episcopos Africanos, & refertur 30. quest. 1. can. 1. conjugia absque Sacerdotis ministerio & benedictione celebrata, appellat adulteria, contubernia, stupra, fornicationes; quia nimirum carent legitimo ministro, & verbis ejus, quæ pro forma instituta sunt. Item Nicolaus I. Epist. ad Rodoldum Protuensensem, & Joannem Nicolsensem Episcopos, de Lothario Gallicarum Rege scribit, ut habetur 31. quest. 2. can. Lotharius quod si matrimonium inter ipsum & Waldradam, non fuerit cum benedictione Sacerdotis celebratum, ipsum dissolvant.

Ad objectionem respondeo Concilium Colonienſe idcirco dicere, accedente Sacerdotali benedictione, conferri gratiam conjugibus, quæ se mutuo diligant, quia licet hæc benedictio non sit necessaria necessitate Sacramenti, est tamen necessaria necessitate præcepti, & consequenter non est quidem causa gratiæ quam ex opere operato tribuit Sacramentum, bene tamen conditio sine qua non. In quo etiam sensu intelligi debet Ambrosius, cum Epist. 70. ait conjugium Sacerdotali benedictione debere sanctificari; solum enim his verbis significare vult, Sacerdotalem benedictionem esse conditionem necessariam ex præcepto Ecclesiæ ad sanctitatem quæ est effectus huius Sacramenti. Cum verò Concilium Colonienſe & Cameracenſe, ac Rituale Romanum vocant Parochos huius Sacramenti ministros, loquuntur de hoc Sacramento, præcisè quoad solemnitatem sive ceremoniam accidentalem, quæ adhibetur à Sacerdotibus conjugibus velantibus ac benedictibus; soli enim Parochi huius ceremoniæ sunt ministri ordinarii; ideoque in Concilio Viennensi sub Clementi V. excommunicantur Religiosi matrimonia solemnizantes, id est solemniter benedicentes, quia usurpant officium Parochi, & actum jurisdictionis, quam non habent.

Ad confirmationem respondeo matrimonia absque benedictione Sacerdotis celebrata, ab Evari-